

Cultura i Espectacles

Entrevista Jordi de Manuel Guanyador del premi Ciutat de Tarragona Pin i Soler amb 'La decisió de Manperel', en què ciència i filosofia es donen la mà

“Plantejo la possibilitat de matar la idea de Déu”

Lluís Llorc
BARCELONA

Què pot empènyer a l'ostracisme voluntari un matemàtic brillantíssim? Això es va preguntar Jordi de Manuel (Barcelona, 1962) a l'hora d'escriure *La decisió de Manperel* (Columna). Amb una cadència suau i descriptiva, reflexiva, fonda i amb un toc inquietant sostingut, aquesta obra és diferent de la producció habitual de l'autor i li ha valgut el premi Ciutat de Tarragona Pin i Soler.

D'on surt la història real?

La llavor de la novel·la apareix el 2006, quan lleigeixo en un diari que el matemàtic rus Grigori Perelman rebutja la Medalla Fields, que és com el Nobel de les matemàtiques, i el milió de dòlars del premi. La renúncia i la imatge d'ell em van fascinar. Em va semblar un punt de partida potent per construir una ficció.

Quant hi ha de veridic?

Poc. Només el fet de resoldre la conjectura de Poincaré, rebutjar el premi, la sortida de l'institut Steklov i situar la novel·la a Rússia. Manperel és un personatge de ficció i el nom és una combinació sil·làbica de Perelman.

L'obra té un clar i profund component filosòfic...

Escric sobre allò del món i de la naturalesa humana que no entenc. Com hi pot haver tanta gent al món amb fe religiosa? La idea de Déu que hem generat els humans és pragmàtica; les religions, els codis morals, segurament han facilitat que l'espècie humana sobrevisqui, si més no fins ara. La novel·la planteja la

Jordi de Manuel, biòleg i professor, és especialment conegut com a autor de novel·la policíaca ■ QUIM PUIG

La intel·ligència és un tret biològic i a l'univers hi ha d'haver vida intel·ligent capaç de generar tecnologies

possibilitat de *matar* la idea de Déu. L'obra també explora l'amistat i les relacions, sovint complicades, entre pares i fills.

Simplificant, a Déu el pot derrotar una fórmula matemàtica?

Als déus no hi ha qui els derroti, perquè són invents humans molt potents que han sobreviscut al llarg de la història, segurament des de l'origen de la humanitat i en totes les cultures i racons de la Terra.

Per què du Manperel a una illa?

Perquè volia un escenari que proporcionés una atmosfera especial: un indret inhòspit de l'Àrtic, amb un clima extrem i un paisatge inèdit. El paisatge humà també és important: pocs personatges i molt definits. En aquest sentit, n'hi ha un d'especialment important, Kiril Botonov, el carter de l'illa, que estableix una relació especial amb el matemàtic.

Vostè toca diversos gèneres narratius, un dels quals, a més dels contes i les novel·les per al

públic juvenil, és la novel·la negra, amb la sèrie dedicada a l'inspector Sergiot. És igual de satisfactori escriure una cosa que una altra?

I tant! Jo m'ho passo molt bé escrivint. En literatura tot és possible. Tot. El meu repte com a escriptor és fer versemblant allò que sembla impossible. No em sap greu que em considerin un escriptor de gènere, el que em sap greu és que el gènere no estigui normalitzat en la literatura catalana com està en qualsevol altra literatura del món.

És membre de la Societat Catalana de Ciència-ficció i Fantasia. Creu en extraterrestres?

La vida no és un procés exclusiu de la Terra... i no parlo com a membre de la SCCFF, sinó com a biòleg. Pensar que la vida es restringeix a la Terra quan hi ha milions d'exoplanetes com el nostre és una idea tan egoista, tan antropocèntrica! La intel·ligència és un tret biològic i a l'univers hi ha d'haver vida intel·ligent capaç de generar tecnologies. Viatjar fins a aquests mons, a anys llum, és el problema: abans que arribem a cap món habitat ens extingirem com a espècie... i probablement ningú ens ha visitat ni ho farà perquè tenen el mateix problema.

Tornant a La decisió de Manperel, què trobarà el lector?

Una història sobre un home obsedit per una descoberta que pot canviar la humanitat. Un home que fuig a una illa i comença a rebre cintes amb la veu gravada del seu pare, de qui feia anys no sabia res, una veu que li explica qui és i d'on prové el seu talent. El pes antropològic de l'obra i la dissecció d'una part de la naturalesa humana crec que no deixarà indiferents gaires lectors. ■